

— talán az egyetlen „balkáni Piemont” sajtóját kivéve — egyetlen más ország lapja sem tárgyalja a monarchia külügyi politikáját, mint a magyar ellenzéki újságok.

Mult év ősze óta tüzhányók közelében járunk-kelünk; déli és északi határainkon nagy veszedelem felhői gomolyognak: és ez a nehéz, veszedelmekkel telt, méhében nagy megpróbáltatásokat rejtegető politikai helyzet nem hogy intőjele volna, hogy mind összefogjunk, hanem a sajtó egy részéből a legcsunyább érzéseket váltja ki, — az epés haragot, öntestünket marcangoló ellenséges indulatot, az ártani vágyást, ha mindjárt belépusztulna is az ország.

Az örületnek, a nagy hagyományok elárulásának, a híres magyar hazafias érzés megtagadásának a végzetes útján jó lesz megállni, amíg nem késő.

Tanuljon az ellenzéki sajtó és vegyenek példát az ellenzéki politikusok, régebbi magyar újságok és régebbi magyar pártok szellemétől. Tanuljanak Szilágyi Dezsőtől, aki a mérsékelt ellenzék élén 1876-ban azt a tant hirdette, hogy külső bonyodalmaknak csak a legtávolabbi lehetőségére, legelső szelére is kötelessége minden pártnak „a kormányt mint kormányt erősíteni; nem szabad pártcélok elérésére a kart lefegyverezni, mely az egész ország érdekében van hivatva cselekedni”.

A miniszterelnök Budapesten. Tisza

István gróf miniszterelnök ma este elutazott Gesztről és holnap reggel érkezik hosszabb tartózkodásra Budapestre. A miniszterelnök a horvátokkal fog a jövő héten tárgyalni és mindent elkövet a békés kibontakozás érdekében.

Végleg rendezik a tanítók fizetését.

— A kultuszminiszter leirata a városhoz. —

(Saját tudósítónktól.) A sok panasznak és közbenjárásnak meglelt végre az eredménye: rendezik már a községi tanítók fizetését is. A kultuszminisztertől ma leirat érkezett a városhoz, amelyben a miniszter fölhívja a várost, hogy a tanítók fizetését az 1913. évi XVI. törvénycikk alapján végleg rendezze. A város elvben már jóval előbb eleget tett a miniszter fölhívásának, amennyiben 1910-ben kimondotta a közgyűlés, hogy a községi tanítók fizetését az állami tanítókéval egy sorba kívánja emelni. Mint-hogy azonban az 1913. évi törvény a kötelező a községi tanítók fizetésrendezésére vonatkozólag, a városra csupán az a feladat hárul most már, hogy a fizetési szabályzatot a törvénynek megfelelően módosítsa. *Gaál* Endre dr. tanácsos azért járt néhány nap előtt Budapesten, hogy a módosítás tekintetében utasításokat kérjen a kultuszminisztertől, a ki megígérte, hogy leiratban közli majd a szükséges tudnivalókat a várossal. A leirat most itt van s így a tanítók fizetésrendezése igen rövid időn belül végleges elintéztet is nyer.

A miniszteri leirat a következőkben oktatja ki a város közönségét a tanítók fizetésrendezése dolgában:

A községi és felekezeti elemi iskolai tanítók illetményének rendezéséről szóló 1913. évi törvénycikk hatályba lépven, értesitem a közönséget, hogy törvényhatósági bizottságának a szegedi községi népiskolai tanítók javadalmazása ügyében 1910-ben hozott határozata ama részében, mely az államsegéllyel már kiegészített tanítói illetmények utólagos emelésére vonatkozik, a fizetéskiegészítő államsegély leszállításának következménye nélkül tovább érvényben nem hagyható. Az idézett törvény ugyanis az 1907. évi XXVII. t.-c. 14. paragrafusának 2-ik bekezdését nem helyezte hatályon kívül, tehát az iskolafenntartónak ezentul is jogában áll az államsegéllyel kiegészített tanítói javadalmazást az

állami tanítók fizetése arányában saját erejéből felemelni anélkül, hogy ennek következtében a már megállapított államsegély megvonható vagy leszállítható lenne.

Azonban az 1913. évi törvénycikkeknek a tanítói fizetés mennyiségére vonatkozó rendelkezései folytán az egyazon fizetési osztály és fokozatba sorolt állami, valamint községi és hitfelekezeti elemi népiskolai tanítók fizetése most már teljesen azonos s a tanítók e két csoportja között mindössze ama különbség áll fenn, hogy míg az állami tanítók valamennyi osztály- és fokozatban négy évenként, addig a községi és hitfelekezeti népiskolai tanítók a III. fizetési osztály egyes fokozataiban öt évenként, a II. és I. fizetési osztály fokozataiban pedig szintén 4 évenként lépnek elő a magasabb fizetési osztályokba, illetve fokozatokba, ami végeredményül e két csoportbeli tanítók fizetésének a szolgálati időn alapuló mennyisége tekintetében csak időlegesen idéz elő különbségeket.

Ha tehát az 1910. évi közgyűlési határozat érvényben marad, úgy a szegedi községi elemi népiskolai tanítók szolgálatuk egyes éveiben az államsegély igénybevétele mellett évi 200—400 koronával nagyobb fizetést élveznének, mint az ugyanannyi működési idővel bíró állami elemi iskolai tanítók, ami pedig az 1907. évi t.-c. rendelkezésébe ütközik s ezért a határozat fenntartása esetén kénytelen lennének az illető tanítók illetménykiegészítő államsegélyét a mutatkozó többletek erejéig ideiglenesen leszállítani.

Felhívom ennek folytán a közönséget, nyilatkozzék aziránt, hogy az említett határozatnak az államsegéllyel kiegészített tanítói fizetés utólagos emelésére vonatkozó részét a jelenlegi megváltozott viszonyok között s a jelzett következmények mellett is fenn kívánja-e továbbra tartani, vagy pedig hajlandó azt az újabban életbe léptetett törvényeknek megfelelően módosítani?

Tájékoztatásul megjegyzem, hogy az 1913. évi 15. és 16. t.-cikk rendelkezéseiből folyólag az állami elemi népiskolai férfitanító szolgálatának 7, 11, 12, 15, 17, 19, 21, 23, 25, 27, 29 éveiben évi 200 koronával, 31, 33, 35, 37 éveiben évi 300 koronával, a nőtanító pedig

A kórikus egy bókot vágott ki, melyen a közönség nevetett. Most beszélnie kellett Severinnek. Beszélt, anélkül, hogy hallott volna. S így játszottak.

A második fölvonás előkészítése alatt megkérdezte az ügyelőtől partnerének nevét. Megtudta, hogy Bidian kisasszonynak hívják. — Rosa Bidian — magyarázta az ügyelő.

Egyszerre előtte állott.

— Jó estét, György! — mondta. Még van egy pillanatnyi időnk . . . Meglep bizonyára, hogy itt látsz, mint kollégát? . . . Tulajdonképen az volt a szándékom, hogy előre értesítek, de azután azt gondoltam, hogy ha megtudod, nem jössz el . . . S nagyon kívántam az ítéletedet hallani. Éppen ezért egy kissé félénk voltam. Tehát: milyenek tartasz? De őszintén!

— Nagyszerűnek, — felte Severin, anélkül, hogy fölneztet volna.

Midőn ismét szemben állott a színpadon az asszonnyal s hallotta a hangját, mely biztos volt és csengő, elfogta a harag. Minden szava mögött, melyet szerepe szájába adott, egy másik rejtőzött, vád és fenyegetés kiáltott. Mind jobban elragadtatta magát s egyre szenvedélyesebb lett. S midőn a fölvonás végén ezt kellett kiáltania: „Mi marad a mi életünkben más, mint az utálat!” — szavai úgy lobogtak a szenvedélytől, hogy a tapsnak nem akart vége szakadni.

A kollégák gratuláltak neki.

— Gyönyörű volt — mondták.

— Az utálat szót — sugta egyik színész a másiknak — különös, mély hangon mondja. Ez a titka a dolognak!

Linda a csoporthoz lépett.

— Ugy találok, ma nincs úgy disponálva, mint máskor. Ha arra gondolok, ahogy Hjalmart játsza, vagy Marcus Antonius! No gyerekek, azt látnotok kellene!

— Hol láttad, Bidian? — kérdezte a jellemszínész és barátságosan meg akarta ölelni.

— Köszönöm, Pielemann! . . . Hol láttam én Severin urat? Istenem, hát Münchenben . . . Igen, igen, Severin ur, azon leányok közé tartoztam, akik bolondultak érte.

Severin fehér arca mozdulatlan maradt.

— Vigyázni, kérem, — kiáltott az ügyelő — második csengetés! . . . Hova megy Severin. — Az öltözőbe . . . utána festem magamat!

— Fehérrel festett utána? — szölt az ügyelő, mikor Severin visszatért. — Ezek a hírességek . . .

S megadta a jelt.

A fölvonás azzal kezdődött, hogy a férfi, aki megtudja megszökött feleségének tartózkodási helyét, egy barátjának neve alatt bejelenteti magát . . .

S ez volt a vége.

— Dutois ur kéri a kegyet, hogy a grófnőnél tiszteletét tesse — jelentette a szolgálta.

— Szívesen látom Dutois urat — felelt Linda.

Severin belépett. Linda ijedten nézett reá, de hirtelen erőt vett magán s hideg hangon folytatta. Severin szemrehányásaira olyanok voltak a válasza, mint a tüsurások. Félig elfordulva állott tőle s csak a fenyegetésnél fordult feléje, mikor a férfi ezt mondja:

— Meg foglak akadályozni!

Ebben a pillanatban elsápadt az asszony. Vonásai borzasztóan elváltoztak.

— Nem félek tőled — kellett mondania. De nem merte.

Mig az a színész, aki Severin szerepét szokta játszani, ilyenkor játékként kapott föl Linda asztaláról, Severin revolvért húzott ki a zsebéből. Tekintete az asszonyba fúródott . . . Ekkor fölemelte a fegyvert és célzott.

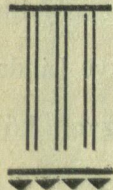
— Te kiáltott föl hangosan Linda s ebben a kiáltásban annyi félelem volt, hogy Severin remegve megállt.

— Igazad van . . . Nem kell félned tőlem . . . Nagyon . . . szeretlek

Igy mondta a szerep.

— Igazad van . . . Nem kell félned tőlem . . . Nagyon . . . szeretlek — sugta neki Severin.

Telefon
515.

Kizárólag helybeli, hírneves asztalosmesterek által készített, elismert jóminőségű és bámulatos olcsó

butorok

első kézből csakis az Egyesült Műasztalosok Butorraktárában (Szeged, Tisza Lajos-körút 19. szám alatt, Kertész pékkel szemben) kaphatók; esetleg részletfizetésre